

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 298/07-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. marca 2008 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti A. D., K., zastúpenej advokátom JUDr. M. S., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 289/94 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 15 C 806/94) a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo A. D. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 289/94 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 15 C 806/94) p o r u š e n é b o l o .

2. A. D. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 80 000 Sk (slovom osemdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice I p o v i n n ý zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Košice I j e p o v i n n ý uhradiť A. D. trovy právneho zastúpenia v sume 7 492,24 Sk (slovom sedem tisíc štyristo deväťdesiat dva slovenských korún a dvadsať štyri halierov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. M. S., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažnosti A. D. vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. marca 2007 doručená sťažnosť A. D. a J. T., obaja bytom K. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. M. S., K., ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 289/94 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 15 C 806/94).

Právny zástupca sťažovateľov podaním z 30. mája 2007 doplnil sťažnosť, v ktorom okrem iného uviedol, že „... sťažovateľ 2) J. T., bytom K. dňa (...) zomrel. Z tohto dôvodu plnomocenstvo udelené neb. J. T. na zastupovanie pred Ústavným súdom SR mi v zmysle § 33b ods. 2 Občianskeho zákonníka smrťou splnomocniteľa zaniklo. Vzhľadom k tomu, že dedičské konanie zatiaľ neprebehlo, nie sú mi známi ani jeho právni nástupcovia – dedičia. Poukazujúc na uvedené navrhujem, aby Ústavný súd ďalej konal so sťažovateľkou 1) A. D. a konanie voči sťažovateľovi 2) J. T. zastavil, resp. vylúčil na samostatné konanie“.

V nadväznosti na uvedenú skutočnosť bol zmenený aj petit sťažnosti, ktorý po úprave znie takto:

„Sťažovateľka žiada, aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol takto:

1. Okresný súd Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 289/94 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 15 C 806/94) porušil základné právo A. D., nar. (...), bytom K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Košice I sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. č. k. 15 C 289/94 konal bez zbytočných prietáhov.

3. A. D., nar. (...), bytom K. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 150.000,- Sk (slovom stopäťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice I povinný jej vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Košice I je povinný nahradiť sťažovateľke trovy konania vo výške 20.630,40 Sk na bankový účet právneho zástupcu JUDr. M. S., advokáta vedený v (...) do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. III. ÚS 298/07-20 z 30. októbra 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť vo vzťahu k sťažovateľke A. D. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 289/94 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 15 C 806/94) na ďalšie konanie a vo vzťahu k sťažovateľovi J. T., vzhľadom na oznámenie právneho zástupcu z 30. mája 2007, ako aj okolnosti prípadu, keďže v danom prípade ide o sťažnosť na prietahy v konaní pred okresným súdom a právni nástupcovia – dedičia, nie sú nateraz známi, konanie o sťažnosti zastavil.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 26. novembra 2007 predsedu okresného súdu, aby sa k sťažnosti vyjadril a aby ústavnému súdu zaslal súdny spis.

Predseda okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti z 12. decembra 2007 (sp. zn. Spr 2364/05 doručenom ústavnému súdu 20. decembra 2007) uviedol:

„A. D. spolu s ďalšími navrhovateľmi podala dňa 5. 10. 1994 na tunajšom súde žalobu proti žalovanému T. K., o odstránenie neoprávnenej stavby.

Súd dňa 6. 4. 1995 vyzval právneho zástupcu žalobcov na zaplatenie súdneho poplatku za návrh v sume 500,- Sk.

Dňa 19. 4. 1995 všetci žalobcovia požiadali súd o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

Podaním zo dňa 12. 2. 1997 žalobcovia požiadali súd, aby pripustil do konania na strane žalovaného M. K.

Uznesením č. k. 15 C 806/94-11 zo dňa 27. 7. 2000 súd spojil konanie sp. zn. 15 C 806/94 a 18 C 417/94 na spoločné konanie, ktoré sa ďalej viedlo pod sp. zn. 15 C 806/94.

Uznesením č. k. 15 C 806/94-12 zo dňa 27. 6. 2000 súd pripustil do konania na strane žalovaného M. K.

Dňa 27. 7. 2000 súd vytýčil vo veci prvé pojednávanie na 5. 10. 2000.

Uznesením č. k. 15 C 806/94-49 súd vylúčil konanie pôvodne vedené pod sp. zn. 18 C 417/94 na samostatné konanie.

Na pojednávaní dňa 5. 10. 2000 súd vypočul žalobcov v 1. až 17. rade, 20., 21. a 23. rade. Pojednávanie bolo odročené na 6. 12. 2000 za účelom doplnenia dokazovania.

Uznesením č. k. 15 C 806/94-127 zo dňa 29. 9. 2003 súd rozhodol o žiadosti o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

Ďalšie pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 25. 11. 2003, 17. 2. 2004 a 23. 3. 2004.

Uznesením č. k. 15 C 806/94-194 zo dňa 17. 6. 2004 súd pripustil do konania na strane žalovaných T. s. r. o. K.

Uznesením č. k. 15 C 289/94-150 zo dňa 11. 11. 2004 súd spojil predmetnú vec na spoločné konanie s vecou vedenou pod sp. zn. 15 C 289/94.

Uznesením č. k. 15C 289/94-150 zo dňa 11. 11. 2004 bolo vo veci nariadené znalecké dokazovanie znalcom, Ing. M. H.

Znalec spis 15 C 289/94 prevzal na vypracovanie posudku 11. 4. 2005.

Vzhľadom na náročnosť znaleckej úlohy 4. 7. 2005 znalec požiadal o predĺženie lehoty na vypracovanie posudku do 30. 9. 2005.

Dňa 27. 9. 2005 znalec požiadal o predĺženie lehoty o ďalších 60 dní.

Súd predĺžil znalcovi lehotu na vypracovanie posudku do 30. 11. 2005.

Znalec posudok doručil súdu až 2. 1. 2006.

11. 1. 2006 bol znalecký posudok a uznesenie o priznaní odmeny znalcovi doručené všetkým účastníkom.

Uznesením č. k. 15 C 289/94-261 zo dňa 25. 5. 2006 súd nariadil znalecké dokazovanie znalkyňou Ing. L. L., na ocenenie vecného bremena.

K znaleckému posudku žalovaní predložili písomné stanovisko, v ktorom namietajú množstvo nedostatkov v znaleckom posudku.

Ďalšie pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 2. 3. 2007, ktoré bolo odročené za účelom doplnenia dokazovania na 3. 4. 2007. Toto pojednávanie sa však neuskutočnilo vzhľadom na neprítomnosť predvolanej znalkyne Ing. L.

Posledné pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 3. 5. 2007, ktoré bolo odročené na neurčito.

Ďalší termín pojednávania je určený na 18. 1. 2008.

Je pravdou, že od roku 1994 nebolo ešte vo veci meritórne rozhodnuté.

Po právnej stránke vec nie je náročná. Je však náročná po stránke skutkovej.

V konaní vystupuje na strane žalobcov viacej subjektov, z ktorých v priebehu konania niekoľkí zomreli, a preto bolo potrebné čakať na výsledky dedičských konaní. Na objektívne zistenie skutkového stavu bolo potrebné nariadiť znalecké dokazovanie. Tieto skutočnosti a tiež zmeny v osobe zákonnej sudkyne značne prispeli k predĺženiu konania.

Žiadame upustiť od ústneho pojednávania sťažnosti, pretože od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.“

Ústavný súd zo súvisiaceho súdneho spisu zistil v zásade rovnaké skutočnosti, ako vo svojom vyjadrení uviedol okresný súd.

Právny zástupca sťažovateľky v stanovisku z 10. januára 2008 (doručenom ústavnému súdu 14. januára 2008), ktorým reagoval na vyjadrenie predsedu okresného súdu z 12. decembra 2007, uviedol: „Z chronológie úkonov súdu, ktoré boli vo vyjadrení Okresného súdu Košice I uvedené je zrejmé, že v predmetnom súdnom konaní došlo k porušeniu práva na prejednanie veci v primeranej lehote, keď žaloba bola súdu doručená dňa 5. 10. 1994 a dodnes (viac ako 13 rokov) o nej nebolo meritórne rozhodnuté a to ani v prvostupňovom konaní. Už takéto prietahy nemôžu byť ničím odôvodnené, a už samotné súdne konanie, ktoré nebolo 13 rokov skončené je porušením základného práva na prejednanie veci v primeranej lehote. Z vyjadrenia Okresného súdu Košice I je zrejmé, že k prietahom v konaní došlo predovšetkým od apríla 1995 do júna 2000 - kedy súd skoro päť rokov vôbec nekonal, následne aj v ďalších rokoch tiež dochádzalo k prietahom v konaní.“ Právny zástupca sťažovateľky súčasne oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, predmetom konania vedeného okresným súdom je rozhodovanie o nároku sťažovateľky na odstránenie neoprávnenej stavby, resp. alternatívne o zriadení vecného bremena. Vzhľadom na nutnosť nariadenia znaleckého dokazovania, ako aj so zreteľom na vstupovanie ďalších účastníkov do konania v súvislosti s právnym nástupníctvom po zomrelých žalobcoch možno napadnuté konanie považovať po vecnej stránke za zložitejšie. Samotnú vecnú zložitosť (na ktorú poukázal vo svojom vyjadrení k sťažnosti z 12. decembra 2007 aj predseda okresného súdu) však nemožno dávať do súvislosti s dlhotrvajúcou nečinnosťou okresného súdu. Po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov.

2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd pri preskúmaní spisu nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by sťažovateľka prispela k zbytočným priet'ahom v konaní. Za takúto okolnosť nemožno považovať ani návrhy sťažovateľky na rozšírenie okruhu účastníkov konania na strane žalovaných (o žalovaného v 2. a 3. rade), keďže týmito dovolenými procesnými úkonmi sťažovateľka iba reagovala na aktuálny vývoj procesnej situácie v konaní.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku jeho postupu došlo k porušeniu uvedeného základného práva, ústavný súd zistil, že to tak je, a to napriek skutočnosti, že plynulému postupu nebránila žiadna zákonná prekážka v konaní.

Z dosiaľ vykonaných úkonov súdu vyplýva, že okresný súd bol v spore sťažovateľky v podstate nečinný. Nečinnosť okresného súdu charakterizuje konanie vedené pod sp. zn. 15 C 289/94 (pôvodne vedené pod sp. zn. 15 C 806/94) ako celok, a preto ústavný súd nepovažuje za potrebné hodnotiť sporadické úkony okresného súdu (nariadenie

pojednávania po 6 rokoch, rozhodnutie o žiadosti o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov po 8 rokoch, nariadenie znaleckého dokazovania po viac ako 10 rokoch atď.).

Ústavný súd v tejto súvislosti neakceptoval argumentáciu okresného súdu spočívajúcu v poukázaní na nutnosť zisťovania výsledkov dedičských konaní z dôvodu úmrtí niekoľkých žalobcov a na potrebu nariadenia znaleckého dokazovania, ako aj zmenu zákonnej sudkyne, ktoré mali prispieť k celkovej dĺžke konania. Uvedené skutočnosti jednotlivu ani vo vzájomnej spojitosti nemôžu odôvodňovať celkovú neprimeranú dĺžku posudzovaného súdneho konania, ktoré doteraz predstavuje viac ako trinásť rokov.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 289/94 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 15 C 806/94) došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Aj napriek zisteniu ústavného súdu, že došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, neprikázal mu, aby vo veci sp. zn. 15 C 289/94 konal bez zbytočných priet'ahov, vzhľadom na to, že táto povinnosť mu už bola uložená nálezom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 207/05 z 10. mája 2006 (m. m. IV. ÚS 187/05, IV. ÚS 45/07, IV. ÚS 99/07, II. ÚS 112/07).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka v sťažnosti žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 150 000 Sk.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 15 C 289/94 (pôvodne vedeného pod sp. zn. 15 C 806/94) a berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, ústavný súd považoval priznanie sumy 80 000 Sk za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku nálezu); vo zvyšnej časti sťažnosti ústavný súd nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

Ústavný súd rozhodol napokon podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním advokátom JUDr. M. S. v konaní pred ústavným súdom. Právny zástupca sťažovateľky v podaní z 30. mája 2007, ktorým doplnil sťažnosť a navrhol nové znenie petitu, uplatnil nárok na ich úhradu v sume 20 630,40 Sk, avšak ich výšku bližšie nešpecifikoval.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2006, ktorá bola 17 822 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a s § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách

a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 2 970 Sk, t. j. spolu 5 940 Sk, čo spolu s režijným paušálom 2-krát 178 Sk (§ 16 ods. 3 vyhlášky) a DPH (19 % zo 6 296 Sk) predstavuje sumu 7 492,24 Sk, tak ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. marca 2008